

Mesterhármás Budapesten

BORBÉLY ZSOLT ATTILA

Mindkét oldalon lélegzet-visszafojtva várták a politikai szereplők és a szurkolók a vasárnapi urnazárást és eredményhirdetést. A meglepően nagyarányú részvételt mindenki a maga szája íze szerint magyarázta. Az ellenzék már izlelgette a győzelmet, a fideszesek bíztak abban, hogy az ő mozgósításuknak legalább annyira betudható az urnához járuló magas száma, mint az állítólagos kormányváltó hangulatnak. Ennek emlegetése ugyanis egyike volt az ellenzék politikai lufijainak. Am inkább ellenzékiváltó hangulatról lehet beszélni, s nemcsak az eredmények láttán, hanem a lemondások kapcsán is: megvált tisztségétől Hadházy Ákos, az LMP társelnöke, Vona Gábor, a Jobbik elnöke, valamint az MSZP és az Együtt elnöksége.

A Fidesz pedig folytatja a rendszerváltás utáni korszak rekordjainak megdöntését: 2010-ben példátlan módon kétharmados többséget kapott a pártszövetség, 2014-ben ezt az eredményt sikerült megismételni, s 2018-ban ismét meglelt az alkotmányozó többség.

Erdélyi visszhang

Erdélyben egyöntetűnek mondható a Fidesz győzelmének pozitív fogadtatása. Akkor is, ha a Transindex – amelynek eszmei alapállása az erdélyi választóközönség politikai ízlésétől igencsak elüt – címlapján hozta Tamás Gáspár Miklós írását a szokásos megbélyegzésekkel és torzításokkal (miszerint tovább tart majd a fajgyűlölet, a sovinizmus és a népmegvetés).

Az nyilván nem zavarja őket, hogy Orbán Viktor onazonosság-védő politikájának, amely az európai értékeket is védi, semmi köze a gyűlöletkeltéshez. Sőt, épp a hódító szándékkal érkező, az egész világot rabigába hajtani igyekvő muszlim betolakodókat igyekszik Európán kívül tartani. Azokat, akiknek gyűlölete odáig terjed, hogy emberéleteket képesek elvenni nem kímélve öreget, nőt és gyermeket. Csak azért, mert azok nem a velük azonos fajhoz és valláshoz tartoznak.

Leszámítva az ilyen erdélyi ballib elhajlásokat, amelyeknek a szavazói mentalitásra – a Fennvalónak és az erdélyi magyar józan ítélőképességének hála – abszolút semmit kihatása nem volt, a katartikus öröm általános. Ami nem meglepő: már

a választás előtt a három erdélyi magyar párt közösen állt ki a Fidesz mellett.

A tét

A választás legfőbb tétje az volt, hogy kormányon marad-e a Fidesz, hogy folytatódik-e a tudatos szívós – megengedem hibákkal, mulasztásokkal is tarkított – nemzetépítés, folytatódik-e a következetes migránspolitika, a Brüsszellel szembeni ellenállás s az e mentén megfogalmazódó regionális szövetségkeresés. Ezt a kérdést a választók frapánsan megválasztották. Nem-hogy kormányzáshoz szükséges, de alkotmányozáshoz is elegendő bizalmat szavaztak a negyedik Orbán-kabinetnek.

Bejutottak és kibukottak

Miután e nagy kérdés megnyugtató választ kapott, érdemes megnézni a sokkal kevésbé jelentős problémákat is: miként szerepeltek az egyes pártok a várakozásokhoz képest?

Kezdjük a pozitív fejleményekkel. Az olimpia megtorpedőzésével a közéletbe robbant Momentum nevű SZDSZ-es utódpart, amelynek vezetői a kampányban is kifejtették, hogy szerintük az aberrált genderideológia melletti kiállítás a korszerűséghez tartozik, meg sem közelítette a küszöböt, 3 százalék alatt teljesített. Még nagyobb bukott a megalakulásakor Bajnai Gordon köré épült Együtt nevű kommunista utódpart: mélyen 1 százalék alatt teljesített. Az LMP bejutott, bár ki is eshetett volna a vidék megmozdulása és a párt gyenge vidéki beágyazottsága miatt. Ezzel együtt magabiztosan vette az akadályt 7 százalékkal. Annál is nagyobb e tel-

jesítmény, hogy a párt kultikus figurája, a toronymagasan legfelkészültebb és leginkább elvszerű Schiffer András jóval a választás előtt visszavonult a pártpolitikából.

Az MSZP-Párbeszéd szövetségénél is rezgett a lécs, a párt-szövetség, amely számára a küszöb 10 százalék volt, végül megugrta az akadályt. Karácsony Gergellyel, a Párbeszéd vezetőjével a választásokat követő hivatalos nyilatkozatok szerint az MSZP folytatni kívánja az együttműködést.

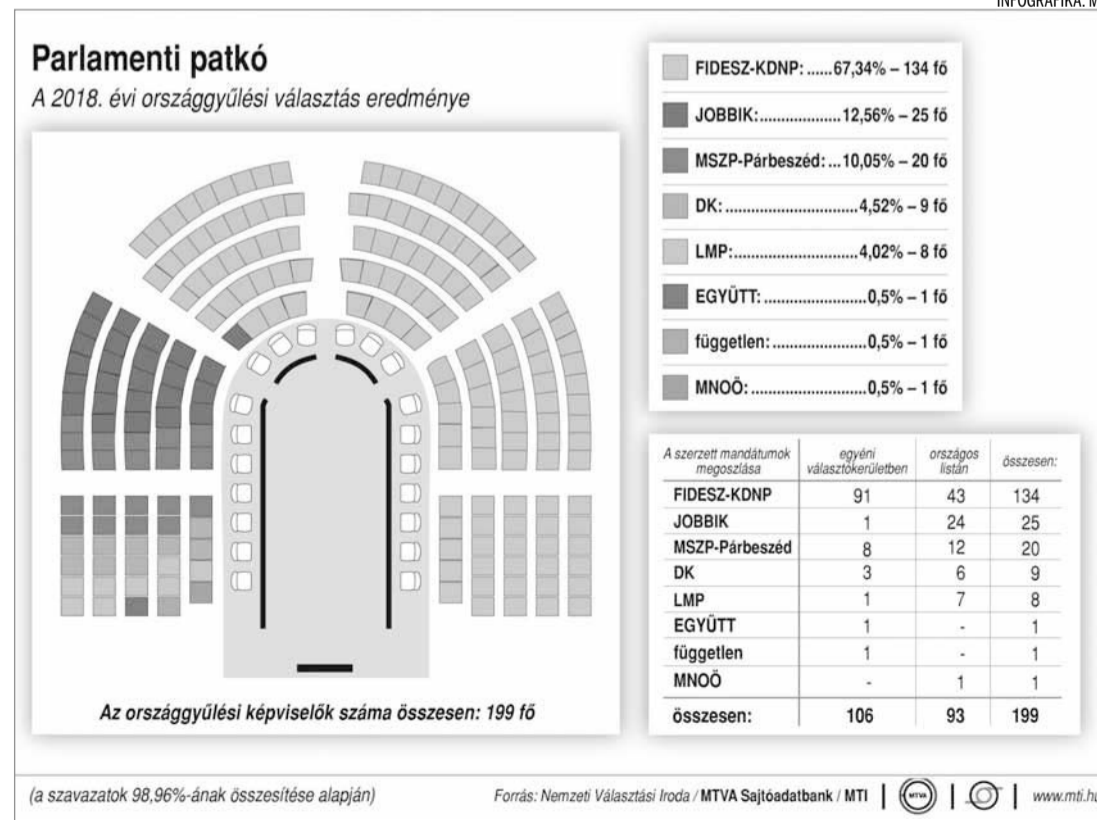
A Fidesz folytatja a rendszerváltás utáni korszak rekordjainak megdöntését: 2010-ben példátlan módon kétharmados többséget kapott a pártszövetség, 2014-ben ezt az eredményt sikerült megismételni, s 2018-ban ismét meglelt az alkotmányozó többség.

Ha már szóba került az MSZP idegenlégiós miniszterelnök-jelöltje, nem mehetünk el szó nélkül a választás napján elmondott szövege mellett, amikor a köztársasági elnököt megfenyegette: nehogy Orbán Viktort merje megbízni kormányalakítással, ha netán az ellenzék a Fideszt 50 százalék alá nyomja. Holott mi sem lett volna ennél természetesebb egy olyan heterogén ellenzék esetében, mint aminek a kormány örvendhet. Más kérdés, hogy ha minden párt állta volna szavát és tényleg egyik sem lett volna hajlandó koalíciós kormányt alakítani a Fideszszel, akkor következett volna be a Gyurcsány Ferenc által jósolt elhúzódó kormányváltás. Szerencsére a magyar választók bölcsessége megóvott attól, hogy mindezt megtapasztaljuk.

A Jobbik elérkezett a Vona utáni korszakhoz

A Jobbik lényegében ugyanolyan eredményt ért el, mint négy évvel ezelőtt, azzal a pszichológiai különbséggel, hogy 2014-ben felülről, most pedig alulról közelítik a 20 százalékot. Ez önmagában nagy szó, hiszen sokan arra számítottak, hogy a Jobbik a balfordulat után két szék közt a pad alá esik, és lényegesen kevesebb voksot kap, mint 2014-ben. Nem így lett, ennyiben bejött a Vona-taktika. Amit vesztek a jobboldalon, azt behozták balról, gyarapodni viszont nem sikerült. Abszolút számban mutatkozik némi növekedés, de ez, mint arra Novák Előd is rámutatott Vónát joggal támadó választás utáni Facebook-bejegyzésében, az „alkalmi-taktikai” szavazók-

INFOGRAFIKA: MTI

nak köszönhető. A taktikai szavazók mellett megjelentek az ideológiai kötődés nélküli ziháló Orbán-gyűlölkö is a Jobbik táborában, ami annak tudható be, hogy Vona lett Orbán nemzetpolitikai teljesítményének leg-harsányabb, legagresszívebb tagadója, a miniszterelnök leg-útszélibb ócsárlója Gyurcsány Ferenc mellett. Kétes dicsőség. Ugyanakkor az is biztos, hogy a párt eredménye messze elmaradt attól, amit vezetői két éve kommunikáltak. Vagyis hogy a párt szövetségesek nélkül is többségbe fog kerülni és kormányt alakít. Mindeközben elvesztették szavahihetőségüket, nemzetpolitikai hitelességüket is. Nem elég, hogy hátba támadták 2016-ban a kormány migránspolitikáját, több ízben is Soros mellé álltak Orbánnal szemben.

Vona Gábor ígéretéhez híven nemcsak lemondott, de azt is jelezte, nem indul újra az elnöki tisztséget és parlamenti mandátumát sem veszi át. A Jobbikban már kitört a poszt-Vona korszak első beháborúja. A radikális vezérek egymásnak és Vónának üzengetnek, Toroczka László és Novák Előd keményen bírálta a pártelnököt. Összeköttették a Jobbik pálfordulását a már 2014-ben javában zajló néppártosodással, ami az ő szemüvegéből érthető, de attól még élesen elkülönítendő a 2016 nyarán kezdődött balra fordulástól. A néppártosodás nem jelent ugyanis szükségképpen nemzetárulást sőt: szalonképes-séggel többet lehet tenni a nemzetért.

Mandátum a küzdelem folytatására

Az ellenzéki média habzik, fröcsög, uszít, a nemzetközi sajtóban viszont egyre több a józan hang. Orbán Viktor azzal, hogy harmadszor is győzött, ráadásul magas részvétellel és kétharmados többséggel, valódi mesterhármást mutatott be, amivel történelmet írt. Személyében a Kertész Imre által is „öngyilkos buta liberalizmusként” emlegetett, Európa tönkretevő migránspolitika első számú ellenfele erősödött meg. S ez a legfontosabb.

Orbán mandátumot kapott egy olyan harc folytatásához, amelynek jelentősége messze túlmutat a magyarországi pártcsatározásokon, még a magyar sorsalakuláson is. E harcnak a tétje fehér keresztény európai kultúra megmaradása. Erre a legnagyobb esély Közép- és Kelet-Európában van. E régióbeli államok szövetségének legfőbb szorgalmazója a távlatokban gondolkodó Orbán Viktor. Győzelmével nem elsősorban a Fidesz és a magyarok, hanem a római jogon, a keresztény erkölcsön és görög filozófián alapuló európai kultúra kapott többletesélyt a megmaradásra.